

[Marianne Jelved]

og diskutere længe og skælde hinanden voldsomt ud, men egentlig kan man nøjes med at se på bemærkningerne til Kristeligt Folkepartis forslag. De viser jo, at det ikke er lige ud ad landevejen. Man skal lave eksempelmateriale, og man skal vurdere, om den ene kategori tryksag hører til den anden eller det er blandingskategorier osv.

Jeg afviser ikke, at vi skal snakke om afgifter som en mulighed, men jeg synes ikke, at hr. Glønborg uden videre kan afvise, at enkelt er det ikke.

(Kort bemærkning).

Birthe Hansen (SF):

Det kan godt være, at hr. Glønborgs tro er stærkere end min, men troen på, at producenten villø lade mindskede omkostninger komme forbrugeren til gavn, deler jeg ikke. Derimod er jeg 100 pct. sikker på, at en afgift vil komme forbrugeren til skade.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Til fru Birthe Hansens sidste bemærkning vil jeg sige, at jeg tror ganske enkelt, at den frie konkurrence klarer, i hvor høj grad besparelser og omkostninger kommer til at ligge på varerne.

Jeg synes, det væsentlige i det her er, at vi kan få en ressourcebesparelse og dermed også en omkostningsbesparelse for erhvervslivet, og det kan vi kun være interesseret i alle sammen. Og så lever vi altså i det frie samfund, hvor man nok skal finde ud af at få priserne så langt ned som muligt for at kunne konkurrere.

Jeg vil da gerne erkende over for fru Marianne Jelved, at lige netop spørgsmålet om afgrænsning kræver et stykke tænkearbejde, men også her er ideen i vores forslag, at det stykke tænkearbejde pålægges man den, som vil sende tryksagen ud. Det er den, der vil sende tryksagen ud, som skal vurdere i første omgang og måle op og finde ud af, hvor mange procent afgift man skal betale. Det giver nul administration og nul bureaukrati hos det offentlige, som skal modtage.

Tolderen, der skal tage imod, kan kaste et blik på tryksagen, som han får afleveret, og sige: Det ser meget rimeligt og fornuftigt ud – godkendt. Det er akkurat på samme måde som

politimanden, der går på vejen og kigger på bilen og siger: Den kører vist med den hastighed, den skal, det er o.k. Så ved man, hvor det er, man en gang imellem skal sætte ind med stikprøvekontroller, med radar osv., og toldereren finder meget hurtigt ud af, hvor han skal have målebåndet frem, og hvor han skal til at læse, hvad det er, der står deri. Men det er almindeligt kontrolarbejde, og det har intet med bureaukrati at gøre.

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Jeg har det som adskillige andre, at jeg skal overbevises af Kristeligt Folkeparti på et eller andet tidspunkt om, at dette her ikke er administrativt indviklet. Jeg synes, at når man læser lovforslagets bemærkninger, så får man det indtryk. Men så skal jeg til gengæld sige til hr. Glønborg, at jeg gerne lader mig overbevise om, at det ikke forholder sig sådan.

Men gad vidst, om det egentlig er det, der er det væsentlige. Det væsentlige er vel, at det i dag er kommet til udtryk fra langt de fleste, at nu må vi se, om vi ikke på en nogenlunde afbalanceret måde kan få løst dette problem. Jeg forstår godt fru Birthe Hansens og andres frustrationer over, at nu har man talt om det rigtigt længe, og mon ikke tidspunktet er ved at komme, hvor vi skulle se at få det løst?

I den forbindelse har jeg lyst til at gøre opmærksom på, at så vidt jeg kan se, så er der kun to løsninger på problemet. Jeg synes, at man har overset i debatten, at sådan som det er i dag, har postvæsenet jo pligt – jeg understreger: pligt – til at udbringe de produkter, som kunderne beder om at få bragt ud, hvad enten det er et hastebrev eller en adresseløs forsendelse, og hvis en kunde bestiller en adresseløs forsendelse, så er det til samtlige husstande.

Derfor er der, så vidt jeg kan se, kun to veje ud af det problem, som nogle åbenbart har, at de modtager for mange reklametryksager: enten en ændring i postloven eller det, som jeg prøvede at referere i min tale, nemlig at vi fra postvæsenets side prøver at udarbejde et fornuftigt alternativt tilbud til kunderne.

Det er ikke skud- og vandtæt. Der vil stadig væk være mennesker, hvis irritationstærskel man rammer. Spørgsmålet er, om det er så få, at man kan sige, at nu kan vi ikke komme meget længere ad frivillighedens vej.